

Arrest

nr. 284 561 van 9 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4ème/étage REGUS
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 15 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat V. HENRION en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 29 januari 2021.

1.2. Op 23 maart 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Portugees machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 6 oktober 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Angolese nationaliteit te bezitten, en op 23/05/2001 te zijn geboren te Luanda. U woonde tijdens uw leven in verschillende wijken van de stad Luanda – uw laatste adres was te K. X., waar u samenwoonde met uw ouders en broer en zus. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. Voor uw vertrek uit Angola was u er student rechten aan het college Kibangista. Daarnaast speelde u basketbal – zo speelde u voor verschillende teams in Angola. Voorafgaand aan uw vertrek uit Angola speelde u, sinds omstreeks het jaar 2017, voor een team van de politie, nadat u gevraagd werd te spelen voor hun team. De trainingen vonden plaats op verschillende uren, en ook soms 's nachts. U zei dat, wanneer de training laat was, u enkel naar het begin van de training ging daar het te gevaarlijk was om 's nachts door uw wijk terug naar huis te keren. Wanneer u dit aan een zekere Chef L. vertelde – een politieagent die ook in het team speelde – vroeg hij u om meer uitleg, waarbij u uitlegde welke personen in de wijk erom gekend staan gewelddadig te zijn, en waarbij u drie namen van personen doorgaf. U zag hierin geen erg, en nam aan dat hij mogelijk iets kon doen, gezien hij tot de politie behoorde. Later ontdekt u echter dat alle personen wiens naam u aan chef L. doorgegeven had, stierven. U sprak hierover met een vriend van u die ook voor het basketbalteam speelde, die u vertelde hetzelfde te hebben meegemaakt, ook namen aan dezelfde chef L. te hebben doorgegeven, die nadien ook overleden bleken. U besloot chef L. met uw bevindingen te confronteren. Deze antwoordde evenwel van niets te weten. Echter veranderde het gedrag van chef L. jegens u nadien significant en gedroeg hij zich vreemd. Wanneer u op een dag in 2018 op de bus aan het wachten was, werd u plots iets over het hoofd getrokken, met daarop een product dat u verdoofde. Wanneer u wakker werd, bevond u zich in een gevangenis. Na enkele dagen detentie, kwam iemand uw cel binnen en zei u mee te komen. U werd meegenomen naar een plaats waar u een uniform diende aan te trekken en meegedeeld werd dat ze u hielpen te ontsnappen, waarna u uit de gevangenis kon ontsnappen. U werd nadien naar een huis gebracht, waar u kon onderduiken. U begreep nadien dat uw vader betrokken was bij uw ontsnapping uit de gevangenis. Uw ouders kwamen u opzoeken in uw schuilplaats, en uw vader zei dat u het land moest verlaten, en hij u zou helpen. Uw vader slaagde erin een paspoort voor u te regelen, waarmee u naar Portugal kon reizen. U reisde per vliegtuig naar Portugal, maar werd bij aankomst in de luchthaven tegengehouden en de toegang tot het land ontzegd. U werd daarop dezelfde dag per vliegtuig naar Luanda gedeporteerd. Bij aankomst te Luanda werd u opnieuw gearresteerd en opgesloten. U werd daarop opnieuw geholpen om te ontsnappen uit detentie, door tussenkomst van uw vader. U dook nadien opnieuw onder, en uw vader regelde wederom uw vertrek uit het land. U verliet uiteindelijk Angola per vliegtuig op 28/01/2019, dit met een Europees paspoort. U kwam dezelfde dag aan te België, en diende op 29/01/2019 een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Ten eerste dient vastgesteld dat u leugenachtige verklaringen aflegt betreffende de wijze waarop u van Angola naar Europa reisde, het moment waarop u voor het laatst Angola verliet, en de documenten die u hiertoe gebruikte.

Op basis van de in het administratief dossier beschikbare visuminformatie (zie farde 'landeninformatie' in administratief dossier), die door de Dienst Vreemdelingenzaken [verder: DVZ] werd teruggevonden op basis van uw vingerafdrukken, dienen volgende vaststellingen gedaan.

Zo blijkt dat u beschikt(e) over een Angolees paspoort op naam van J. J. A., afgegeven op 30/03/2016 en geldig tot 30/03/2021, waarmee u in het jaar 2016 een visum aanvraagde bij de Italiaanse diplomatieke vertegenwoordiging in Angola, om een toeristisch bezoek te brengen aan Italië tussen 17/12/2016 en 15/01/2017. Dit visum werd u evenwel geweigerd. Met hetzelfde paspoort diende u op 17/08/2018 een

visumaanvraag in bij de Portugese diplomatieke vertegenwoordiging in Angola, om een toeristisch bezoek te brengen aan Portugal tussen 30/08/2018 en 13/10/2018. Dit visum werd u op 30/08/2018 toegekend door de Portugese autoriteiten. Dit visum gold tevens als groepsvisum, waarbij ook uw vader – D. A. – als medereiziger vermeld staat. In het Portugese visumdossier valt naast uw vader zijn identiteitskaart, bankafschriften, bewijzen dat jullie een bedrijf bezitten in Luanda, en een bewijs van boeking van een vlucht Luanda-Lissabon op uw naam, op 30/08/2018 met terugvlucht op 20/09/2018, tevens een kopie van uw Angolese identiteitskaart terug te vinden, alsook een kopie van uw Angolese paspoort. **In uw Angolese paspoort, met nummer 1996532, staat voorts vermeld dat het een vervanging betreft van uw vorig Angolees paspoort, met nummer N(...).** Tevens valt een medisch attest d.d. 07/08/2018, opgesteld door een arts van het 'Hospital Militar Principal', in uw visumdossier terug te vinden waarin gesteld wordt dat u naar het buitenland wilt reizen voor medische behandeling van lumbale pijnen waaraan u zou lijden, en u in het buitenland een neurochirurg wilt consulteren.

Tijdens uw interview voor de DVZ op 28/06/2019, verklaarde u uw paspoort te hebben achtergelaten in Angola, en niet te weten of uw paspoort enige visa bevatte (Verklaring DVZ, p. 11, punt 28). Gevraagd waar het paspoort, waarmee u naar Europa reisde, zich bevindt, antwoordde u het niet te weten, dat het uw paspoort niet is, en dat de smokkelaar het terug afnam van u. U erop gewezen dat het een paspoort betreft dat in het jaar 2016 werd afgeleverd, antwoordde u het niet te weten. U daarop geconfronteerd met het paspoort in kwestie, verklaarde u dat het dan wel uw foto is in het paspoort, maar er andere identiteitsgegevens op staan, en de smokkelaar alles regelde. Gevraagd of u ooit een visum aanvroeg, en u geconfronteerd met uw eerdere visumaanvragen om naar Italië en Portugal te reizen, verklaarde u er niets van te weten. U ermee geconfronteerd dat u uw vingerafdrukken heeft gegeven in een ambassade, en u opnieuw gevraagd of u er niets van weet, bleef u volhouden van niets te weten en voegde u eraan toe dat u nergens uitleg over kan geven. U gevraagd waar u verbleef tussen oktober 2018 (wanneer uw Portugees visum verviel) en 29/01/2019 (datum waarop u uw verzoek tot internationale bescherming indiende), bleef u volhouden van Angola rechtstreeks naar België te zijn gereisd in januari 2019, en u helemaal niet weet dat u in Portugal zou zijn geweest.

Het moge evident zijn dat bovenstaande verklaringen betreffende de manier waarop u van Angola naar België reisde, en uw beweerde onwetendheid over uw Angolees paspoort en visumaanvragen, manifest ongeloofwaardig zijn en allesbehalve overtuigen.

Tijdens uw interview voor de DVZ op 06/08/2020, verklaarde u plots dat u reeds op 14/09/2018 Angola per vliegtuig verliet, en naar Portugal reisde (zie 'Vragenlijst CGVS', p. 3, punt 5). U verklaarde er verder dat u bij aankomst in Portugal evenwel meteen tegengehouden zou zijn, en teruggestuurd werd naar Angola, waar u bij aankomst gearresteerd zou zijn. Nadat u met hulp uit detentie ontsnapte, zou u opnieuw Angola per vliegtuig hebben verlaten op 28/01/2019. U verklaarde dit eerder niet zo verteld te hebben omdat u bang was dat men u zou terugsturen naar Portugal.

Tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS op 23/03/2022, verklaarde u opnieuw dat u naar Portugal poogde te reizen, maar u bij aankomst opnieuw naar Angola werd gedeporteerd (notities persoonlijk onderhoud – verder NPO – p.4). U verklaarde eveneens bij beide reizen – waarbij u doelt op uw reis naar Portugal in 2018, en uw beweerde reis vanuit Angola naar België in januari 2019 – **steeds op eigen naam gereisd te hebben** (NPO, p. 5). Gevraagd naar documenten, verklaarde u in Angola enkel over uw geboortecertificaat te hebben beschikt, maar **nooit over een paspoort of een identiteitskaart** (NPO, p. 15). Ter verduidelijking nogmaals gevraagd of u ooit een paspoort aanvroeg – gegeven de vaststelling dat u eerder al aangegeven had uw paspoort in Angola achtergelaten te hebben, heen en weer naar Portugal te zijn gereisd in 2018, dit op uw eigen naam, alsook gegeven de vaststellingen die blijken uit uw visumdossier – antwoordde u ontkennend, en voegde u er vaagweg aan toe dat uw ouders wel eens stappen ondernamen voor een paspoort maar u het nooit zelf deed. Gevraagd of uw ouders dan voordien al eens een paspoort voor u aanvroegen, antwoordde u het zich niet te herinneren. Wat betreft het paspoort waarmee u een eerste keer naar Europa reisde – naar Portugal – verklaarde u dat het een rood paspoort was, u denkt dat het een Angolees paspoort was, maar u er niets over weet daar u zelf niets heeft gedaan om dit paspoort te bekomen, u ook nergens heen moest gaan, noch documenten moest invullen of ondertekenen, en u niet weet hoe uw vader in staat was dit allemaal te regelen (NPO, p. 15-16). **Het dient reeds vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot uw identiteitsen reisdocumenten elke logische samenhang blijken te ontberen. Immers, uit de informatie aanwezig in uw visumdossier – waarmee u reeds geconfronteerd werd op de DVZ – blijkt u te beschikken over een paspoort afgeleverd in het jaar 2016, waarmee reeds in datzelfde jaar – 2016 – een visum werd aangevraagd om naar Italië te reizen. Dit paspoort blijkt voorts een eerder paspoort waarover u beschikte, te vervangen. Met ditzelfde paspoort, afgeleverd in 2016,**

bekwam u een visum om in 2018 naar Portugal te reizen – een reis die u eerder staalhard ontkende, maar nadien wel toegaf. Uw verklaringen er allemaal niets over te weten, en uw verklaring dat uw vader alles voor u regelde, is dan ook geenszins aannemelijk. Immers, u situeert al uw beweerde problemen in Angola in het jaar 2018, hoewel blijkt dat u reeds beschikte over dit paspoort in het jaar 2016, en toen reeds (vruchteloos) poogde een visum te bekomen. Deze vaststelling doet volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen niets te weten over dit paspoort, dat door uw vader 'geregeld' zou zijn, dit pas in het jaar 2018. Er dient dan ook geconcludeerd dat u moedwillig de Belgische asielinstanties poogt te misleiden omtrent de identiteits- en reisdocumenten waarover u beschikte in Angola.

Voorts dient ook vastgesteld dat geen geloof gehecht kan worden aan de door u verklaarde identiteit. Immers, in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming in België, verklaarde u dat uw familienaam 'D. A.' is, en uw voornaam 'J.'. U verklaarde eveneens te zijn geboren op 23/05/2001 – hetgeen zou betekenen dat u op het moment van indienen van uw verzoek om internationale bescherming [29/01/2019], minderjarig zou geweest zijn. Uit de leeftijdstest die afgenomen werd op 05/02/2019, bleek dat u ouder bent dan u beweerde, en werd gesteld dat 22.6 jaar, met standaarddeviatie van 2.5 jaar, een goede schatting van uw leeftijd is. Op de kopieën van uw Angolees paspoort en Angolese identiteitskaart, die teruggevonden werden in uw visumdossier, staat vermeld dat u geboren bent op 23/05/1996. Ook de door u, in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming in België opgegeven naam – voornaam J., familienaam D. A. – verschilt van de in uw paspoort en op uw Angolese identiteitskaart, vermelde naam – namelijk voornaam 'J. J.' en familienaam 'A.'. Gezien uw verklaringen over dit paspoort hierboven reeds als manifest ongeloofwaardig en logisch onmogelijk werden beoordeeld, gezien de in uw paspoort vermelde geboortedatum dichter ligt bij de resultaten van de leeftijdstest dan de door u beweerde geboortedatum, alsook gezien de handtekeningen van uw persoon die in de visuminformatie terug te vinden vallen [vb handtekening op document 'Pedido de Visto Schengen', 'Bilhete de identidade de cidadão nacional', en in uw Angolees paspoort], die quasi identiek zijn qua handschrift, als de handtekeningen die u plaatste in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België [zie vb. geplaatste handtekening op document 'Verklaring betreffende procedure', 'verklaring betreffende de woonstkeuze', 'verklaring betreffende vragen om inlichtingen', en 'Verklaring DVZ', p. 14], kan niet anders dan besloten worden dat de in uw Angolees paspoort, en op uw Angolese identiteitskaart, vermelde identiteitsgegevens, de correcte gegevens moeten betreffen. Er kan dan ook enkel vastgesteld worden dat u er niet voor terugdeinst de Belgische asielinstanties, bij wie u om bescherming vraagt, te misleiden en voor te liegen, wat betreft uw naam en identiteit, leeftijd, documenten waarover u beschikte in Angola, en de wijze waarop u reisde. Dit gegeven doet reeds fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u beweerde asielrelaas.

Bovenstaande vaststellingen nopen bovendien tot de conclusie dat evenmin enig geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u zou zijn teruggekeerd naar Angola, nadat u eind augustus 2018 per vliegtuig naar Portugal reisde.

Wat betreft uw reis naar Portugal in 2018, verklaarde u dat er 'een persoon' – die u verder niet kent – u naar het vliegtuig bracht en u zei wat te doen, en u niet naar het paspoort keek waarmee u reisde (NPO, p. 16-17). U verklaarde voorts eerst dat u toen reisde met een 'rood paspoort', waarna u dan weer stelde dat u doelde op uw tweede reis naar Europa [in januari 2019] toen u het had over het rode paspoort, en u in 2018 naar Portugal reisde met een Angolees paspoort dat u toegestopt werd in een enveloppe, waar u niet naartoe gekeken zou hebben omdat u opgedragen werd dit niet te doen, en het enkel te tonen wanneer u ernaar gevraagd werd (NPO, p. 16-17-18). Wat betreft uw tweede reis – in januari 2019 – van Angola naar België, verklaarde u te hebben gereisd met een rood paspoort van een Europees land (NPO, p. 18) – een verklaring die nogal in contrast staat met uw eerdere verklaring dat u bij beide reizen reisde onder uw eigen naam (cf. supra). Voorts verklaarde u nooit iets te hebben moeten doen om beide paspoorten te verkrijgen, en daartoe geen enkele stap te hebben ondernomen. Gevraagd of u bij uw laatste reis – in januari 2019 – wist wat er in het paspoort stond, antwoordde u ontkennend (NPO, p. 19). Gevraagd wat u gedaan zou hebben indien u naar uw naam zou zijn gevraagd en u mogelijk iets anders zou zeggen dan hetgeen vermeld staat in het paspoort, antwoordde u de vraag ontwijkend dat hij [een zekere C. die u vergezelde] u geen informatie gaf, er niets gebeurde, en de man u gezegd had dat alles goed zou verlopen. U gevraagd of dat geen risico was, antwoordde u het niet te weten. Dat u zomaar blindelings zou reizen, zonder enigszins te verifiëren onder welke identiteit en nationaliteit u reisde, overtuigt niet. Het kan immers niet ingezien worden waarom u – die rechtenstudent was in Angola (NPO, p. 11) – deze gegevens niet zou pogen te weten te komen, gezien de kans dat u door de mand zou vallen

vele malen groter is wanneer men bij grenscontrole zou vaststellen dat u uw eigen naam en nationaliteit niet zou kennen. U weet wat dit betreft dan ook opnieuw allerm minst te overtuigen.

U erop gewezen dat – gegeven de visuminformatie in uw dossier – het geenszins aannemelijk is dat u niets zou weten over de documenten waarmee u reisde, herhaalde u niets te weten over het paspoort. U gewezen op uw vingerafdrukken die leidden tot deze visuminformatie, en de door u ingevulde documenten aanwezig in uw visumdossier, verklaarde u nooit iets te hebben ondertekend (NPO, p. 19). Het dient echter vastgesteld dat, zoals reeds vermeld, meerdere handtekeningen terug te vinden vallen in uw visumdossier, die quasi identiek zijn qua handschrift, als de handtekeningen die u plaatste in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België. U erop gewezen dat uw vingerafdrukken sowieso afgenomen moeten zijn in het kader van uw visumaanvragen, verklaarde u dat niet te hebben gedaan. U gewezen op de onmogelijkheid van deze verklaring, en dit nu eenmaal een vaststaand feit betreft, antwoordde u eerst – staalhard ontkennend – dat het niet kan, gezien u thuis was. Plots bleek u zich het dan toch wél te herinneren, en voegde u eraan toe dat u zich 'nu' pas herinnert dat u thuis eens een papier hebt ondertekend en vingerafdrukken gegeven. U voegde er aan toe dat u dit thuis deed, en u nergens heen moest gaan. Gevraagd wat u dan moest ondertekenen, verklaarde u dat u een leeg blad ondertekende, en u ook vingerafdrukken zette op een leeg blad (NPO, p. 20). U erop gewezen dat u eerder ook al een visum heeft aangevraagd – doelend op de aanvraag voor een Italiaans visum in het jaar 2016 – verklaarde u er simpelweg niets over te weten, en u het zich niet te kunnen herinneren. **Opnieuw dient het extreem ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen benadrukt. Uw bewering – nadat u eerst alles staalhard ontkende – alsof u van thuis uit zomaar wat vingerafdrukken op een blanco blad papier kan zetten, en een blanco blad papier handtekende, zonder ooit enige andere stap te hebben moeten ondernemen om een paspoort en Schengenvisum te verkrijgen; en er nadien als het ware een visum om naar Portugal te reizen uit de lucht kwam vallen, dit in een paspoort dat u niet ingezien zou hebben en u niet kent, zijn verklaringen die simpelweg te belachelijk voor woorden zijn, in de verste verte niet overtuigen, en voorts strijdig blijven met de in het dossier beschikbare objectieve informatie, waaruit blijkt dat dit visum u toegekend werd in een paspoort waarover u reeds sinds 2016 beschikte.**

Ook wat betreft uw beweerde deportatie na aankomst te Portugal, weet u geenszins te overtuigen. Gevraagd naar hoe het verliep wanneer u uit Portugal gedeporteerd werd, nadat u een eerste keer Angola had verlaten, verklaarde u dat u het paspoort wou tonen toen u er aankwam, ze toen onmiddellijk 'nee' zeiden, u meedeelden dat u het land niet binnen mocht en u met het volgende vliegtuig naar uw land moest terugkeren (NPO, p. 21). Gevraagd wat het probleem dan wel was, antwoordde u herhalend dat ze u zeiden dat u niet kon blijven en u terug moest. Opnieuw gevraagd waarom u het land niet binnengelaten werd, antwoordde u de reden niet te kennen, en ze u enkel zeiden dat u het recht niet had. Gevraagd of ze dan niet zeiden wat het probleem was, antwoordde u enkel herhalend dat ze u zeiden terug te keren met het volgende vliegtuig. Gevraagd of u dan niet vroeg wat het probleem was, antwoordde u dat ze u zeiden dat u het recht niet had om daar te zijn omdat u een zwarte bent. U erop gewezen dat men niet zomaar willekeurig mensen binnenkomst kan weigeren, maar dit wel kan in geval van problemen met het reisdocument, visum of bagage-inhoud, verklaarde u geen verdere informatie te hebben. U gevraagd of u dan – wanneer u opnieuw naar Angola moest terugkeren – niet keek in het paspoort waarmee u reisde, verklaarde u dat uw paspoort door de grenscontrole in Portugal afgenomen werd. U diende evenmin een verzoek tot internationale bescherming in in Portugal (NPO, p. 22). Uw verklaringen overtuigen niet. Immers, dat u geen enkel inzicht zou hebben gekregen in de reden waarom u de toegang tot het grondgebied geweigerd werd bij aankomst in Portugal, is geenszins aannemelijk. Bovendien is het evenmin aannemelijk dat u er de kans niet zou hebben gekregen er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, wanneer u er vermeldde problemen te hebben in Angola. Voorts bevat uw visumdossier geen enkele aanwijzing dat het u toegekende visum om Portugal te bezoeken, zou zijn ingetrokken. Het visumdossier vermeldt enkel dat het visum u werd afgeleverd, en bevat geen enkele indicatie dat het visum ingetrokken of geannuleerd werd, hetgeen aangenomen kan worden indien u werkelijk de toegang tot het land zou zijn ontzegd bij aankomst in Portugal met geldige reisdocumenten.

Het geheel aan bovenstaande vastgestelde manifeste leugens betreffende uw identiteits- en reisdocumenten indachtig, alsook gegeven de uiterst weinig aannemelijke verklaringen betreffende de wijze waarop u in januari 2019 opnieuw Angola zou hebben verlaten, nopen enkel tot de conclusie dat u op 30/08/2018 naar Portugal bent gereisd, met uw geldig Angolees paspoort op uw echte naam, met daarin geldig visum, en u sindsdien geenszins meer terugkeerde naar Angola.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen doet fundamenteel en volledig afbreuk aan het geheel van de door u, in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, afgelegde verklaringen – zowel aan uw verklaringen betreffende uw identiteit en reisweg, alsook aan uw verklaringen betreffende uw beweerdde problemen in Angola. Immers, bovenstaande vaststellingen wijzen erop dat er geenszins geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen alsof uw vader alles wat in zijn macht lag, deed om voor u reisdocumenten en een vertrek uit Angola te regelen, terwijl u ondergedoken zat nadat u er uit detentie zou zijn ontsnapt. Gezien de hierboven gedane uitgebreide vaststellingen, kan hieraan niet het minste geloof gehecht worden – derhalve kan evenmin enig geloof gehecht worden aan de door u beweerdde periode van onderduiken nadat u opgesloten zou zijn geweest. Verder dient vastgesteld dat u Angola verliet op 30/08/2018 en per vliegtuig naar Portugal reisde, dit met een paspoort op uw eigen naam en geldig Schengenvizum. Afgezien van uw geenszins overtuigende verklaringen, wijst niets erop dat u nadien teruggekeerd zou zijn naar Angola. Het kan dan ook enkel vastgesteld worden dat u Angola in augustus 2018 zonder enig probleem op legale wijze kon verlaten, dit met een paspoort op uw eigen naam, hetgeen er objectief op wijst dat u geenszins wordt vervolgd door de Angolese autoriteiten. Voorts dient vastgesteld dat, wanneer u een allereerste keer, als beweerdde minderjarige gehoord werd voor de DVZ, **u uw problemen in Angola fundamenteel anders schetste** – zo verklaarde u problemen te hebben gehad met de politie in Angola, omdat dezen u onder druk wilden zetten om als informant te werken voor hen, waarbij u verplicht werd om namen door te geven (zie 'Fiche niet-begeleide minderjarige' in administratief dossier) – een verhaal dat geenszins strookt met door u voor het CGVS afgelegde verklaringen. Hiermee geconfronteerd, weet u enkel te verklaren dat u zich niet herinnert dat te hebben gezegd. Gevraagd wanneer u gearresteerd werd in Angola – nadat u uw chef L. geconfronteerd zou hebben met de vaststelling dat de personen wiens namen u uit eigen beweging aan hem doorgaf, allemaal gedood werden – antwoordde u vaagweg dat het in 2018 was, maar u zich de datum niet herinnert (NPO, p. 25). Dat u dit geenszins weet in te schatten, overtuigt niet. Gevraagd hoelang u werd vastgehouden toen, antwoordde u – opnieuw vaagweg – 'enkele dagen'. Gevraagd wat u daarmee bedoelt – minder of meer dan een week – gaf u aan het niet te weten en verklaarde u dat u uw besef van tijd verloor tijdens uw detentie (NPO, p. 25). Opmerkelijk genoeg wist u tijdens uw interview voor de DVZ op 06/08/2020, wél exact aan te geven dat u opgesloten werd gedurende 4 dagen, en u dat beseft nadat u was vrijgekomen (zie 'Vragenlijst CGVS', p. 3, punt 5). Dat u zich dit plots niet meer blijkt te herinneren tijdens uw gehoor voor het CGVS, doet verder afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen in acht genomen, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de door u, in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België, afgelegde verklaringen. Het dient dan ook te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat.

Hoewel u tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS verklaarde te beschikken over uw geboortecertificaat, bewijzen van het overlijden van uw vader, en foto's die u per mail zou overmaken aan het CGVS, ontving het CGVS tot op heden geen enkel document.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 25 maart 2022. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen; van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.

Na een theoretisch betoog over de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing.

Wat betreft de documenten waarmee verzoeker Angola verliet en de identiteit van de verzoeker betoogt verzoeker dat hij reeds aangaf tijdens het persoonlijk onderhoud dat het zijn vader was die een paspoort regelde voor hem om naar Europa te komen en dat hij dit paspoort nooit heeft gezien aangezien de smokkelaar het bij zich hield en nadien terug nam. Hij kon zijn vader hierover ook geen verdere informatie vragen aangezien deze ondertussen helaas overleden is. Hij wijst er op dat de handel in valse paspoorten in Angola booming business is en citeert een verklaring van een vertegenwoordiger van IOM in 2010 dat paspoortvervalsing één van de vaakst voorkomende misdrijven in Angola is (All Africa, *Angola: passport most forged document — IOM reveals*, 2 mei 2010 (internetlink) en een artikel over de beschuldiging door Isabel Dos Santos, dochter van de voormalige president dat de Angolese overheid een zaak tegen haar had aangespannen op basis van onder meer een vals paspoort (Reuters, *Angola's dos Santos wants graft case against her dropped, citing 'fake' documents*, 12 mei 2020).

Verzoeker veronderstelt dat het paspoort dat zijn vader voor hem kon bekomen eerder al voor iemand anders was gebruikt en stelt dat hij nooit naar de ambassade ging en niet betrokken was bij de procedure voor het bekomen ervan. Hij wijst er op dat hij de tweede keer rechtstreeks naar België kwam zonder eerst naar Portugal te gaan en toen met een smokkelnetwerk kwam en het paspoort gebruikte dat zij voor hem regelden.

Verzoeker stelt dat hij evenmin lumbale pijnen heeft, in goede gezondheid verkeert en ook in België een fervent basketballer is en dat hij over weinig informatie beschikt inzake zijn visumdossier dat door de smokkelaars werd geregeld.

Wat betreft zijn leeftijd betoogt verzoeker dat de leeftijdsonderzoeken in België zeer controversieel zijn en dat in juni 2022 twee onderzoekscentra van de UGent een third party intervention leverden in een zaak omtrent leeftijdsbepaling die hangende is bij het ERHM (Knack, *'België schendt internationale richtlijnen bij leeftijdscontrole minderjarige vreemdelingen'*, 21 juni 2022, internet link). Verzoeker stelt niet te begrijpen dat hem wordt verweten oneerlijk te zijn geweest over zijn leeftijd te meer nu het volgens de test niet uitgesloten was dat hij op het moment van aankomst 20 jaar oud was en zelf stelde bijna 18 jaar oud te zijn. Hij meent dat dit verschil zodanig klein is dat er geen reden is om aan te nemen dat de verzoeker oneerlijk was over zijn leeftijd, gelet op de tekortkoming van de leeftijdstesten in België. Verzoeker stelt niet te weten waar de identiteitsgegevens op de Angolese documenten vandaan komen en benadrukt nogmaals dat zijn vader contact had met de smokkelaar die het nodige deed om de documenten te bekomen. Hij stelt dat hij op dat ogenblik in een klein dorp verbleef en inderdaad een wit blad ondertekende en zijn vingerafdrukken hierop zette volgens de instructie van de smokkelaar en gedurende de hele reis begeleid werd door een smokkelaar die hem vroeg te zwijgen en hem het woord te laten voeren.

Wat de problemen in Angola betreft herinnert verzoeker er aan dat hij op jonge leeftijd problemen ondervond in Angola en pas drie jaar nadat hij zijn verzoek indiende gehoord werd door het CGVS, zodat het niet kan verbazen dat hij zich een aantal zaken niet herinnert. Toen hij reeds in België was vernam hij dat zijn vader in elkaar was geslagen en daarbij het leven liet en hij begrijpt dit als een waarschuwing van de chef L.. Hij stelt dat zijn verklaringen zeer gedetailleerd waren en dat verwerende partij zich te hard focust op het feit dat hij zich niet meer kan herinneren wanneer precies hij gearresteerd werd en hoe lang. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus betoogt verzoeker dat hem minstens subsidiaire bescherming moet worden toegekend indien de Raad tot de conclusie komt dat er geen verband bestaat tussen de geleden schade en de feiten die hij aanbrengt.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem het statuut van vluchteling toe te kennen en in ondergeschikte orde hem het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het document pro deo toe aan het verzoekschrift

3. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. *"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

5.2. Verzoeker verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Luanda op 23 mei 2001. De kern van verzoekers vluchtrelaas kan worden samengevat als volgt. Volgens zijn verklaringen speelde verzoeker basketbal voor verschillende teams in Angola en speelde hij rond 2017 voor een team van de politie. Nadat hij aan een politieagent in het team, chef L. had verteld over de onveiligheid in zijn wijk en daarbij drie namen van personen doorgaf, ontdekte hij later dat deze drie personen stierven. Verzoeker confronteerde chef L. hiermee en diens gedrag werd vreemd. In 2018 werd verzoeker vervolgens onderschept en bedwelmd en werd wakker in de gevangenis. Na enkele dagen kon hij met de hulp van een persoon die hem een uniform gaf ontsnappen. Verzoekers vader regelde daarop een paspoort voor verzoeker waarmee hij naar Portugal kon reizen. Bij aankomst in Portugal werd verzoeker evenwel teruggestuurd en in Luanda terug opgesloten, waarna hij opnieuw kon ontsnappen door tussenkomst van zijn vader die nu een Europees paspoort regelde waarmee hij Angola verliet op 28 januari 2019 en in België aankwam op dezelfde dag.

5.1. Na grondige lezing van het administratief dossier, het verzoekschrift en rekening houden met de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing, vast dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging omwille van de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten aannemelijk maakt.

Vooreerst stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing vast dat verzoekers verklaringen over de wijze waarop hij van Angola naar België reisde en het ogenblik waarop hij voor het laatst Angola verliet en de documenten die hij daarvoor gebruikte niet geloofwaardig zijn gelet op de objectieve gegevens uit het visumdossier dat werd opgenomen in het administratief dossier.

Uit de gegevens van het visum dossier blijkt, immers zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing dat verzoeker in het verleden beschikte over een Angolees paspoort op naam van J.J.A., afgegeven op 30 maart 2016 en geldig tot 30 maart 2021 waarmee in 2016 een visum voor Italië werd aangevraagd dat geweigerd werd en waarmee op 17 augustus 2018 bij de Portugese diplomatieke vertegenwoordiging in Angola een visum werd aangevraagd voor een bezoek aan Portugal tussen 30 augustus 2018 en 13 oktober 2018, dat werd toegekend en dat eveneens gold als groepsvisum waarop ook verzoekers vader als medereiziger vermeld staat. De kopieën van dit Angolese paspoort en verzoekers identiteitskaart bevinden zich in het visum dossier (Zie administratief dossier, map landeninformatie, visumdossier Portugal). Verder blijkt uit het visumdossier dat het voormelde paspoort zijn vorig Angolees paspoort vervangt.

Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming geen documenten neer. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 28 juni 2019 bij de DVZ verklaarde dat hij zijn paspoort had achtergelaten in Angola en niet te weten of dit visa bevatte en dat hij rechtstreeks van Angola naar België reisde in januari 2019 (verklaring DVZ, p. 11 punt 28). Verzoeker werd er geconfronteerd met bovenvermeld paspoort en verklaarde dat het zijn foto is in het paspoort maar dat er andere identiteitsgegevens worden vermeld en niets te weten over vroegere visumaanvragen. Verzoeker werd gevraagd waar hij verbleef tussen oktober 2018, toen zijn Portugees visum verviel en 29 januari 2019, de datum waarom hij zijn beschermingsverzoek indiende, waarop hij herhaalde dat hij rechtstreeks naar België kwam en niet in Portugal te zijn geweest. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker vervolgens zijn verklaringen wat dit laatste punt betreft wijzigde tijdens het interview bij de DVZ op 6 juni 2020 waar hij plots verklaarde dat hij reeds op 14 september 2018 vanuit Angola per vliegtuig naar Portugal reisde (vragenlijst CGVS, punt 3.5), en dus binnen de periode waarin hogervernoemd toegekend visum voor Portugal geldig was, maar werd tegengehouden en onmiddellijk werd teruggestuurd naar Angola en er opnieuw werd gearresteerd.

Tijdens het persoonlijk onderhoud bevestigt verzoeker de tweede versie van zijn verklaringen bij de DVZ inzake zijn bezoek aan Portugal en verklaart dat hij zowel bij de reis naar Portugal in 2018 als zijn verklaarde reis naar België in januari 2019 steeds onder zijn eigen naam te hebben gemaakt (notities PO, p. 5) en dat hij in Angola enkel beschikte over een geboortecertificaat, maar geen identiteitskaart of paspoort. Eveneens verklaart verzoeker dat hij nooit een paspoort aanvroeg in Angola en dat hij zich niet herinnert of zijn ouders al voordien voor hem een paspoort aanvroegen (notities PO, p. 5). Verder verklaart verzoeker ook dat hij denkt dat hij in 2018 met een Angolees paspoort reisde, maar verder ook niet weet wat er moest gebeuren om het bekomen omdat zijn vader het voor hem regelde en hij nergens naartoe ging om het te bekomen. Verzoeker verklaart dat het paspoort waarmee hij in 2019 reisde een Europees paspoort was.

Hierboven werd reeds vastgesteld dat volgens het visumdossier verzoeker een paspoort had dat reeds in 2016 werd uitgereikt en waarmee twee visumaanvragen werden ingediend en op basis waarvan verzoeker een visum kreeg om in de periode augustus 2018 tot oktober 2018 naar Portugal te reizen. Zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing is verzoekers verklaring dat hij hier helemaal niets over wist omdat

zijn vader alles regelde niet aannemelijk. Uit het visumdossier blijkt dat hij een visum aanvraag indiende bij de Portugese diplomatieke vertegenwoordiging in Angola, en dat daarbij een Angolese identiteitskaart op verzoekers naam en een vliegticket werden voorgelegd. Het is niet aannemelijk dat verzoeker, die volgens de identiteitskaart in het visumdossier geboren is in 1996, op die leeftijd helemaal niet op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat hij wel degelijk een paspoort en identiteitskaart had, nu hij zelf toegaf wel naar Portugal te zijn gereisd in die periode.

Verzoekers bewering dat zijn vader alles zou geregeld hebben en hij daarom niets wist, doet verder ook geen afbreuk aan het feit dat hij bij de DVZ op 28 juni 2019 ontkende en volhield dat hij ooit in Portugal was geweest, maar tijdens het interview bij de DVZ een jaar later plots verklaarde dat hij op 14 september 2018 wel degelijk naar Portugal reisde, zodat hieruit reeds blijkt dat verzoeker de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden over deze reis.

Zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing situeert verzoeker zijn beweerde problemen met chef L., die de aanleiding zouden gevormd hebben voor zijn vlucht uit Portugal in 2018, terwijl uit het visumdossier duidelijk blijkt dat hij reeds in 2016 over een paspoort beschikte en toen reeds een visum vroeg voor Italië. Verzoekers verklaring dat hij helemaal niets wist over het paspoort dat in 2018 werd gebruikt omdat dit door zijn vader in dat jaar werd geregeld, kan, gelet op het voorgaande dan ook niet overtuigen en is niet geloofwaardig. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat hij vermoedt dat het paspoort dat zijn vader voor hem kon bekomen eerder al voor iemand anders werd gebruikt, dat hij het paspoort nooit heeft gezien en dat alles geregeld werd door de smokkelaars, gaat het om loutere beweringen en toont verzoeker met dit algemeen betoog niet aan dat de vaststellingen die werden gemaakt op basis van de gegevens in het visumdossier niet correct zouden zijn. Dat verzoeker niet aan lumbale pijnen zou leiden en een fervent basketballer zou zijn, zoals verzoeker aanvoert in het verzoekschrift, betekent niet dat het medisch attest in het visumdossier niet op hem betrekking zou hebben.

Evenmin doet verzoeker met dit betoog of de loutere stelling dat hij enkel op de luchthaven zou geweest zijn afbreuk aan de pertinente vaststelling dat verzoeker initieel ontkende in de periode tussen oktober 2018 en 29 januari 2019 naar Portugal te zijn gereisd en daarna plots verklaarde op 14 september 2019 naar Portugal te zijn gereisd, wat reeds afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde moment waarop hij Angola het laatst verliet en zijn vluchtrelaas.

Bovendien blijkt uit het visumdossier ook, zoals hierboven reeds vastgesteld, dat aan verzoeker reeds een paspoort werd afgeleverd in 2016 waarmee toen reeds een visum voor Italië werd aangevraagd terwijl verzoeker bij het CGVS verklaarde nooit over een identiteitskaart of paspoort te hebben beschikt in Angola (notities PO, p. 15). De gegevens uit het visumdossier, gebaseerd op verzoekers vingerafdrukken die uniek zijn, staan in schril contrast met verzoekers verklaringen dat hij nooit eerder een paspoort had en zijn dan ook een contra-indicatie van verzoekers geloofwaardigheid. Zo uit de door verzoeker bijgebrachte artikelen *"All Africa, Angola: passport most forged document – IOM reveals"*, 2 mei 2010 en Reuters, *"Angola's dos Santos wants graft case against her dropped, citing 'fake' documents"*, 12 mei 2020, blijkt dat vervalsing van Angolese paspoorten voorkomt, kan de loutere verwijzing hiernaar niet volstaan om de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen met betrekking tot de documenten die hij gebruikte om naar Europa te reizen, beoordeeld in het licht van de objectieve gegevens uit het visumdossier toegevoegd aan het administratief dossier, te herstellen.

Gelet op het voorgaande heeft de commissaris-generaal dan ook op goede gronden besloten dat verzoeker de Belgische asielinstanties moedwillig tracht te misleiden omtrent de identiteits- en reisdocumenten waarover hij beschikte in Angola.

Voorts kan de Raad de verwerende partij bijtreden waar in de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze wordt gesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker verklaarde identiteit. Hierover wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *"Immers, in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming in België, verklaarde u dat uw familienaam 'D. A.' is, en uw voornaam 'J.'. U verklaarde eveneens te zijn geboren op 23/05/2001 – hetgeen zou betekenen dat u op het moment van indienen van uw verzoek om internationale bescherming [29/01/2019], minderjarig zou geweest zijn. Uit de leeftijdtest die afgenomen werd op 05/02/2019, bleek dat u ouder bent dan u beweerde, en werd gesteld dat 22.6 jaar, met standaarddeviatie van 2.5 jaar, een goede schatting van uw leeftijd is. Op de kopieën van uw Angolees paspoort en Angolese identiteitskaart, die teruggevonden werden in uw visumdossier, staat vermeld dat u geboren bent op 23/05/1996.*

Ook de door u, in het kader van uw verzoek tot internationale bescherming in België opgegeven naam – voornaam J., familienaam D. A. – verschilt van de in uw paspoort en op uw Angolese identiteitskaart, vermelde naam – namelijk voornaam 'J. J.' en familienaam 'A.'. Gezien uw verklaringen over dit paspoort hierboven reeds als manifest ongeloofwaardig en logisch onmogelijk werden beoordeeld, gezien de in uw

paspoort vermelde geboortedatum dichter ligt bij de resultaten van de leeftijdstest dan de door u beweerde geboortedatum, alsook gezien de handtekeningen van uw persoon die in de visuminformatie terug te vinden vallen [vb handtekening op document 'Pedido de Visto Schengen', 'Bilhete de identidade de cidadão nacional', en in uw Angolees paspoort], die quasi identiek zijn qua handschrift, als de handtekeningen die u plaatste in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België [zie vb. geplaatste handtekening op document 'Verklaring betreffende procedure', 'verklaring betreffende de woonstkeuze', 'verklaring betreffende vragen om inlichtingen', en 'Verklaring DVZ', p. 14], kan niet anders dan besloten worden dat de in uw Angolees paspoort, en op uw Angolese identiteitskaart, vermelde identiteitsgegevens, de correcte gegevens moeten betreffen. Er kan dan ook enkel vastgesteld worden dat u er niet voor terugdeinst de Belgische asielinstanties, bij wie u om bescherming vraagt, te misleiden en voor te liegen, wat betreft uw naam en identiteit, leeftijd, documenten waarover u beschikte in Angola, en de wijze waarop u reisde. Dit gegeven doet reeds fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u beweerde asielrelaas."

De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt deze motieven te weerleggen. Verzoeker wijst er op dat de manier waarop de leeftijdstesten in België controversieel is, bijzonder inaccuraat en op een third party intervention in een zaak die momenteel aanhangig is voor het EHRM en stelt niet te begrijpen waarom hem verweten wordt oneerlijk te zijn geweest over zijn leeftijd nu de test uitwees dat hij 20 jaar oud was in België en hij zelf verklaarde bijna 18 jaar oud te zijn. Hij stelt ook niet te weten waar de identiteitsgegevens op de Angolese documenten vandaan komen.

De Raad stelt vooreerst vast dat, in zoverre hij met zijn kritiek op de leeftijdstest het resultaat ervan in twijfel trekt uit niets kan blijken dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij met betrekking tot zijn leeftijd, gebaseerd op de resultaten van de leeftijdstest, heeft aangevochten bij de Raad van State, dat als enig rechtscollège bevoegd is om kennis te nemen van beroepen ingesteld tegen de beslissingen van de Dienst Voogdij. Verzoekers kritiek op de betrouwbaarheid van de leeftijdstest komt neer op wetskritiek, waarvoor de Raad niet bevoegd is.

Verder gaat verzoeker met zijn betoog dat zijn beweerde leeftijd niet zoveel verschilt van het resultaat van de leeftijdstest en dat verzoeker niet oneerlijk was over zijn leeftijd voorbij aan het gegeven dat in de voormelde motivering niet enkel wordt verwezen naar het resultaat van de leeftijdstest maar ook naar de opvallende verschillen tussen de naam op de Angolese documenten in het visumdossier en de door verzoeker verklaarde naam bij de indiening van zijn beschermingsverzoek en het gegeven dat de handtekeningen op beide documenten *quasi* identiek zijn qua handschrift als die diegene die hij gebruikte in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Op grond van het geheel van deze elementen, verzoekers opgegeven naam, leeftijd en handtekening, wordt terecht gemotiveerd dat niet anders kan worden besloten dan dat de in het Angolees paspoort en Angolese identiteitskaart vermelde identiteitsgegevens correct moeten zijn, en dus niet de door verzoeker verklaarde identiteit bij de indiening van zijn verzoek in België.

In dit verband moet ook worden vastgesteld dat verzoeker bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming en tot op heden geen enkel document heeft neergelegd met betrekking tot zijn identiteit, die tot een andere conclusie zou kunnen leiden. Nochtans verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS uitdrukkelijk dat hij beschikte over een geboortecertificaat, bewijzen van het overlijden van zijn vader en foto's van hem op de club waar hij voor speelde en die hij per email zou overmaken (notities PO, p. 14-15). In de bestreden beslissing wordt hierover, blijkens het administratief dossier, correct gemotiveerd dat het CGVS hierover geen enkel document ontving. In het verzoekschrift wordt dit niet betwist en de Raad stelt vast dat deze documenten bij het sluiten van de debatten niet voorliggen.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de motieven in de bestreden beslissing inzake verzoekers verklaarde identiteit weerleggen. De loutere stelling dat hij niet weet waar de identiteitsgegevens die op de Angolese documenten vandaan komen, is geen ernstig verweer en doet in elk geval geen afbreuk aan de objectieve gegevens in het visumdossier waarop bovenstaande vaststellingen zijn gebaseerd.

Gelet op de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen met betrekking tot de documenten waarmee en wanneer hij naar Europa reisde en de discrepanties tussen zijn verklaringen hierover en de objectieve gegevens uit het visumdossier van verzoeker, stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing vast dat verzoeker de Belgische asielinstanties heeft trachten te misleiden met betrekking tot zijn naam, identiteit, leeftijd, de documenten waarover hij beschikte in Angola en de wijze waarop hij

reisde. Hierdoor wordt reeds fundamenteel afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de beweerde directe vluchtaanleiding uit Angola, de problemen met L. en de aanhouding door de SIC die hieruit zou zijn voortgevloeid.

Voorts stelt de Raad vast dat gelet op bovenstaande vaststellingen, evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij, nadat hij volgens zijn verklaring op 14 september 2018 reeds naar Portugal reisde, onmiddellijk werd teruggestuurd naar Angola en er vervolgens opnieuw werd opgesloten in Luanda. Hierboven werd immers reeds vastgesteld dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de door hem gebruikte documenten bij zijn laatste vertrek uit Angola tegenstrijdig zijn en niet stroken met de objectieve gegevens uit het visumdossier, waaronder het paspoort en de goedgekeurde groepsvisumaanvraag voor Portugal en het vliegtuigticket op zijn naam voor een vlucht tussen Luanda en Lissabon op 30 augustus 2018 met terugvlucht op 20 september 2018.

In dit verband stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker, die verklaart recht te hebben gestudeerd aan het College Kibangista in Angola (notities PO, p. 11), en stelt tweemaal vanuit Angola te zijn vertrokken naar Europa bij aanvang van het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij midden 2018 een eerste keer naar Portugal reisde. Hij stelt dat hij voor deze reis een Angolees paspoort kreeg in een enveloppe van een persoon die hij niet kende en die hem naar het vliegtuig bracht. Verzoeker verklaart niet te weten wie deze persoon was, dat hij het paspoort in een enveloppe kreeg en werd gezegd er niet naar te kijken (notities PO, p. 17) en ook niet wist wat er in stond. Wat zijn tweede reis betreft die volgens zijn verklaringen plaatsvond in januari 2019, verklaart verzoeker dat hij toen reisde met een rood (Europees) paspoort, dat hij toen met een mijnheer C. reisde en dat hij ook toen niet wist welke informatie in het paspoort stond (notities PO, p. 18-19). Verzoeker werd gevraagd met betrekking tot het tweede paspoort, wat hij zou gezegd hebben indien iemand zijn naam had gevraagd en hij een andere naam had gezegd dan diegene die in het paspoort staat. Verzoeker verklaart hierop *"Hij gaf me geen informatie, tot het moment dat we aankwamen is niets gebeurd. Het enige wat hij zei is dat alles goed zou komen"* en gevraagd of dat geen risico was *"Ik weet het niet, ik weet niets over risico's, hij zei alleen dat alles goed zou komen en uiteindelijk kwam alles goed"* (notities PO, p. 19). In navolging van de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen over de manier waarop hij zou gereisd hebben en met name het feit dat hij niet zou geweten hebben wat er in de paspoorten stond, geenszins kunnen overtuigen. De Raad acht het, gelet op het gegeven dat verzoeker aangaf recht te studeren, niet geloofwaardig dat hij tot tweemaal toe, waarbij hij de tweede maal met een Europees paspoort reisde wat impliceert dat de erin vermelde persoon een nationaliteit van een Europees land had, zonder meer zou vertrouwen op hetgeen hem werd aangereikt door de smokkelaar, zonder zelfs maar te weten welke naam en nationaliteit in het paspoort stond dat hem werd gegeven, aangezien er, zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing, een reële kans bestond dat men hem naar zijn naam en nationaliteit zou vragen bij de grenscontrole.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekers verklaring voor het feit dat verzoekers vingerafdrukken en handtekening in het visumdossier werden teruggevonden, met name dat hij een wit blad ondertekende met zijn vingerafdrukken op, totaal ongeloofwaardig zijn evenals zijn verklaring dat hij niets zou weten over het paspoort in zijn visum dossier, nu verzoeker hier initieel geen gewag van maakt tijdens het persoonlijk onderhoud en pas na verloop van tijd plots met deze mogelijkheid op de proppen komt. Verzoeker verklaart immers aanvankelijk, gevraagd wat hij moest doen om de paspoorten waarnaar het visumdossier verwijst te verkrijgen, met betrekking tot het Angolese paspoort *"Ik weet het niet, ik weet er niets over"*, en gevraagd of hij bepaalde formulieren moest invullen, vingerafdrukken geven, iets ondertekenen, *"Nee, niets als dat"* (notities PO, p. 16) en met betrekking tot het tweede paspoort: *"Ik heb niets gedaan, niets voor de beide paspoorten. Die tweede keer opnieuw, helemaal niets, geen formulieren, geen vingerafdrukken? Ik doe niets, ik ondernam geen stappen. Ik was ook op de vlucht en had geen tijd. Ik kon niets doen"* (notities PO, p. 18).

Daarna geconfronteerd met het feit dat verzoekers vingerafdrukken werden gevonden in het visumdossier, herhaalt verzoeker eerst opnieuw dat hij nooit vingerafdrukken heeft gegeven (PO, p. 19) en er op gewezen dat de vingerafdrukken een feit zijn stelt hij *"het kan niet, ik was thuis. Ik herinner me nu dat ik thuis misschien een papier ondertekend heb en vingerafdrukken gegeven heb"* (notities PO, p. 19). De vaststelling dat verzoeker herhaaldelijk en uitdrukkelijk stelt dat hij nooit vingerafdrukken heeft gegeven en pas na herhaaldelijk vragen hierover te hebben gekregen zich plots herinnert dat hij *"misschien thuis een papier heeft ondertekend en vingerafdrukken heeft gegeven"*, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ten eerste. Dat hij op een blad vingerafdrukken zou hebben gegeven en dan zomaar in zijn visumdossier zouden zijn beland, kan dan ook, gelet op de reeds hoger vaststelde ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker inzake de paspoorten waarmee hij reisde en in het licht van de objectieve gegevens uit het visumdossier waaruit blijkt dat het visum werd bekomen op

basis van een paspoort waarover hij reeds in 2016 beschikte, is dan ook geenszins aannemelijk als verklaring voor de manier waarop zijn vingerafdrukken in het visumdossier zouden gekomen zijn. Door in het verzoekschrift louter te stellen dat hij in een klein dorp verbleef op het moment dat zijn vader het nodige deed om de documenten te bekomen en te herhalen dat hij een wit blad ondertekende en zijn vingerafdrukken hierop zette, slaagt verzoeker er niet in een ander licht te werpen op de bovenstaande vaststellingen en de pertinente vaststellingen hierover in de bestreden beslissing. Het komt de verzoeker toe om de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen. Het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen hierover volstaat daartoe geenszins.

Ten tweede zijn ook verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn beweerdte deportatie na zijn aankomst in Portugal niet aannemelijk. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd: *“Ook wat betreft uw beweerdte deportatie na aankomst te Portugal, weet u geenszins te overtuigen. Gevraagd naar hoe het verliep wanneer u uit Portugal gedeporteerd werd, nadat u een eerste keer Angola had verlaten, verklaarde u dat u het paspoort wou tonen toen u er aankwam, ze toen onmiddellijk ‘nee’ zeiden, u meedeelden dat u het land niet binnen mocht en u met het volgende vliegtuig naar uw land moest terugkeren (NPO, p. 21). Gevraagd wat het probleem dan wel was, antwoordde u herhalend dat ze u zeiden dat u niet kon blijven en u terug moest. Opnieuw gevraagd waarom u het land niet binnengelaten werd, antwoordde u de reden niet te kennen, en ze u enkel zeiden dat u het recht niet had. Gevraagd of ze dan niet zeiden wat het probleem was, antwoordde u enkel herhalend dat ze u zeiden terug te keren met het volgende vliegtuig. Gevraagd of u dan niet vroeg wat het probleem was, antwoordde u dat ze u zeiden dat u het recht niet had om daar te zijn omdat u een zwarte bent. U erop gewezen dat men niet zomaar willekeurig mensen binnenkomst kan weigeren, maar dit wel kan in geval van problemen met het reisdocument, visum of bagage-inhoud, verklaarde u geen verdere informatie te hebben. U gevraagd of u dan – wanneer u opnieuw naar Angola moest terugkeren – niet keek in het paspoort waarmee u reisde, verklaarde u dat uw paspoort door de grenscontrole in Portugal afgenomen werd. U diende evenmin een verzoek tot internationale bescherming in in Portugal (NPO, p. 22). Uw verklaringen overtuigen niet. Immers, dat u geen enkel inzicht zou hebben gekregen in de reden waarom u de toegang tot het grondgebied geweigerd werd bij aankomst in Portugal, is geenszins aannemelijk. Bovendien is het evenmin aannemelijk dat u er de kans niet zou hebben gekregen er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, wanneer u er vermeldde problemen te hebben in Angola. Voorts bevat uw visumdossier geen enkele aanwijzing dat het u toegekende visum om Portugal te bezoeken, zou zijn ingetrokken. Het visumdossier vermeldt enkel dat het visum u werd afgeleverd, en bevat geen enkele indicatie dat het visum ingetrokken of geannuleerd werd, hetgeen aangenomen kan worden indien u werkelijk de toegang tot het land zou zijn ontzegd bij aankomst in Portugal met geldige reisdocumenten.”* De Raad stelt vast dat verzoeker deze pertinente motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, op geen enkele wijze betwist in het verzoekschrift en neemt deze over.

Uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden wat betreft zijn identiteit, leeftijd en zijn identiteits- en reisdocumenten en dat zijn verklaringen over de wijze waarop hij in januari 2019 Angola zou hebben verlaten, niet aannemelijk zijn. Verder is ook uit de objectieve gegevens uit het visumdossier gebleken dat (i) op basis van het paspoort geldig van 30 maart 2016 tot 30 maart 2021 door verzoeker een groepsvisum geldig tussen 30 augustus 2018 en 13 oktober 2018 waarop verzoekers vader als medereiziger vermeld staat, werd aangevraagd en goedgekeurd door de Portugese diplomatieke vertegenwoordiging in Angola en (ii) een vliegtuigticket op zijn naam voor een vlucht tussen Luanda en Lissabon op 30 augustus 2018 met terugvlucht op 20 september 2018 werd geboekt. Gelet op het voorgaande kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij in de voormelde periode in augustus naar Portugal reisde met een geldig Angolees paspoort op zijn echte naam en met een geldig visum. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij na zijn eerste bezoek naar Portugal daadwerkelijk zou zijn teruggekeerd naar Luanda na de toegang te zijn geweigerd op de luchthaven van Lissabon in de door hem geschetste omstandigheden en dat, zoals hoger besproken in het verzoekschrift geen concrete elementen worden aangebracht die hierover anders kunnen doen besluiten.

Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt na zijn eerste reis naar Portugal te zijn teruggekeerd naar Luanda en zijn verklaringen over zijn vertrek uit Luanda in januari 2019 evenmin aannemelijk worden gemaakt, kan evenmin geloof gehecht worden aan de beweerdte detentie en ontsnapping door de hulp van zijn vader die erop gevolgd zou zijn. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker de beweerdte problemen die hij zou hebben gekend met de SIC in Angola voor zijn beweerdte eerste vertrek uit Angola niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. In dit verband kan stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing, vast dat verzoeker bij de registratie als minderjarige

verklaart dat hij gedwongen werd om als informant te werken voor de politie en gedwongen werd namen door te geven (zie administratief dossier, map landeninformatie, Fiche NBM), terwijl tijdens het persoonlijk onderhoud verzoeker een geheel andere context schetst waarbij verzoeker spontaan drie namen zou hebben doorgegeven aan zijn chef L., waarna deze drie personen zouden zijn omgekomen en hij later werd aangehouden omdat hij dit aankaarte bij L. (notities PO, p. 23) en geconfronteerd met zijn verklaringen bij de registratie, verzoeker slechts stelt zich dit niet te kunnen herinneren en dat hij de degene was die het initiatief nam omdat het gevaarlijk voor hem was (notities PO, p. 30). Ook blijkt verzoeker de datum van zijn arrestatie nadat hij L. had geconfronteerd met de dood van de drie personen die hij had genoemd, zelfs niet bij benadering te kunnen situeren en evenmin tijdens het persoonlijk onderhoud kan zeggen hoe lang precies hij werd vastgehouden (notities PO, p. 25), terwijl hij tijdens het interview bij de DVZ op 6 augustus 2020 verklaarde dat hij vier dagen werd vastgehouden (vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). In de bestreden beslissing wordt dan ook op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Voorts dient vastgesteld dat, wanneer u een allereerste keer, als beweerde minderjarige gehoord werd voor de DVZ, u uw problemen in Angola fundamenteel anders schetste – zo verklaarde u problemen te hebben gehad met de politie in Angola, omdat dezen u onder druk wilden zetten om als informant te werken voor hen, waarbij u verplicht werd om namen door te geven (zie ‘Fiche niet-begeleide minderjarige’ in administratief dossier) – een verhaal dat geenszins strookt met door u voor het CGVS afgelegde verklaringen. Hiermee geconfronteerd, weet u enkel te verklaren dat u zich niet herinnert dat te hebben gezegd. Gevraagd wanneer u gearresteerd werd in Angola – nadat u uw chef L. geconfronteerd zou hebben met de vaststelling dat de personen wiens namen u uit eigen beweging aan hem doorgaf, allemaal gedood werden – antwoordde u vaagweg dat het in 2018 was, maar u zich de datum niet herinnert (NPO, p. 25). Dat u dit geenszins weet in te schatten, overtuigt niet. Gevraagd hoelang u werd vastgehouden toen, antwoordde u – opnieuw vaagweg – ‘enkele dagen’ . Gevraagd wat u daarmee bedoelt – minder of meer dan een week – gaf u aan het niet te weten en verklaarde u dat u uw besef van tijd verloor tijdens uw detentie (NPO, p. 25). Opmerkelijk genoeg wist u tijdens uw interview voor de DVZ op 06/08/2020, wél exact aan te geven dat u opgesloten werd gedurende 4 dagen, en u dat besepte nadat u was vrijgekomen (zie ‘Vragenlijst CGVS’, p. 3, punt 5). Dat u zich dit plots niet meer blijkt te herinneren tijdens uw gehoor voor het CGVS, doet verder afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen.”* Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat hij werd gehoord drie jaar na zijn verzoek om internationale bescherming en hij zich dus een aantal dingen niet meer herinnerde, kan dit de motieven in de bestreden beslissing niet ontkrachten nu de arrestatie door de SIC tot de kern van zijn vluchtrelaas behoort en de directe aanleiding voor zijn vlucht uit het land, zodat verzoeker redelijkerwijze kan geacht worden dit feit minstens bij benadering te kunnen situeren in 2018 en het feit dat hij drie jaar na zijn verzoek werd gehoord evenmin kan verklaren waarom hij tijdens het persoonlijk onderhoud evenmin kon duiden hoe lang hij werd vastgehouden.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen stelt de Raad vast dat verzoeker de door hem beweerde problemen met de politie in Angola, zijn detentie en vrijlating door tussenkomst van zijn vader, niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Uit het voorgaande blijkt genoegzaam dat de cumulatieve voorwaarden voor de toepassing van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

Gelet op verzoekers verklaringen, cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare informatie met betrekking tot verzoekers land van herkomst en de gegevens uit zijn visumdossier, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer vervolging vreest omwille van de door hem voorgehouden maar ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Angola.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakt immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Angola zou hebben gekend.

6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat uit niets blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

7. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoeker de beweerde problemen met de politie in Angola niet aannemelijk maakt gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover en over zijn reis- en identiteitsdocumenten. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de EU wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker geeft niet aan welke bepaling(en) van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de EU, dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht behelst, *in casu* en specifiek door de bestreden beslissingen zou(den) (kunnen) zijn geschonden. Evenmin geeft hij concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt de schending van dit artikel door hem niet op dienstige wijze aangevoerd.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET